

கலை இலக்கியத் திங்களிதழ்

கனையாழி

மலர் : 56 இதழ் : 06 செப்டம்பர் 2021 விலை ரூ. 25/-

எல்லா உயிரும்
தொழும்! - ம.ரா.

உள்ளடக்கம்

அஞ்சலி		குறுநாடகம்	
மு. இராமசுவாமி	17	தங்கராசா செல்வகுமார்	37
கட்டுரை		கவிதை	
கவிஜி	06	கி.சரஸ்வதி	09
வாசுதேவன் அருணாசலம்	30	வ. ஜெயதேவன்	16
சிறுகதை		இனியவன் காளிதாஸ்	28
அகிலா	10	'அன்பத்தோழி' ஜெயமூர்	50
இலக்கியா நடராஜன்	23	புதுவரவு	29
இந்திரநீலன் சுரேஷ்	47	கடைசிப் பக்கம்	
குறுநாவல்		இந்திரா பார்த்தசாரதி	69
ஸிந்துஜா	51		

கணையாழி ~ சந்தா விவரம்

ஓராண்டுச் சந்தா	ரூ. 275/-	வெளிநாடு	US\$ 30
ஐந்தாண்டுச் சந்தா	ரூ. 1,250/-	வெளிநாடு	US\$ 90
வாழ்நாள் சந்தா (தனி நபர்)	ரூ. 5,000/-	வெளிநாடு	US\$ 300
வாழ்நாள் சந்தா (நிறுவனம்)	ரூ. 10,000/-	வெளிநாடு	US\$ 600

விளம்பரக் கட்டண விகிதம்

பின் அட்டை (Multi Colour)	ரூ. 25,000-00
உள் அட்டை (Multi Colour)	ரூ. 20,000-00
உள் முழு வண்ணப்பக்கம்	ரூ. 10,000-00
உள் முழுப் பக்கம் (கறுப்பு-வெள்ளை)	ரூ. 5,000-00
உள் அரைப் பக்கம் (கறுப்பு வெள்ளை)	ரூ. 3,000-00

Kanaiyazhi Tamil Magazine

கணையாழி வங்கி விவரம்

Account Name - KANAIYAZHI, Account No. 14720200000792

வங்கி/Bank - INDIAN OVERSEAS BANK,

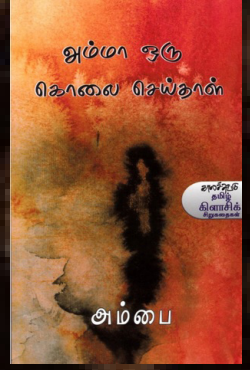
VALMIKI NAGAR BRANCH, CHENNAI-600 041. பிற வங்கிகளிலிருந்தும்

வெளிநாட்டிலிருந்தும் தொகை அனுப்ப NEFT - IFSC CODE- IOBA0001472.

கட்டுரை
வாசுதேவன் அருணாசலம்

அம்பையின் “அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்” – முரணும் முரண்பாடும்!

அம்பையின் ‘அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்’ (1971) என்ற சிறுகதையில் உள்ள முரண்களை மேற்போக்காக வாசிக்கும் ஒரு வாசகன் பார்க்க, உணரத் தவறிவிட்டிருப்பானோ என்ற ஐயத்தில் பெருமாள் முருகன் அவர்கள் அச் சிறுகதையின் முரண்களைப் பட்டியலிட்டு ஒரு திறனாய்வு செய்துள்ளார். செய்யுள் இலக்கியத்திற்கு உகந்த முரணை “உரைநடை சார்ந்த புனைவிலக்கியத்திற்கும்” ஒரு கோட்பாடாக “விரிவாக்கிப் பயன்கொள்ள இயலும்” என்று அழுத்தமாகச் சொல்லுகிறார். மிகவும் அற்புதமான ஒரு முயற்சி. செய்யுளின் உறுப்புகள், ஐந்துவகை முரண்கள், மூன்று வகை முரண்கள் என்று எடுத்துக் கொண்ட கதையைத் தொட்டு ஆராய்ந்து அதன் முரண்களை அவிழ்த்து, கோட்பாட்டினை விரித்துக்காட்டும் முன் அனைத்தையும் விளக்குகிறார். அவர் இறுதியாக மூன்று வகை முரண்களை (சொல், பொருள், சொற்பொருள்) மட்டும் தெரிந்துகொண்டால் போதும் என்று வாசகர்களுக்கு ஆணையிடுகிறார். ஓர் எளிய வாக்கியத்தைக் கொண்டு மூன்று வகை முரண்களையும் நயமாக விளக்குகிறார்..

“காலையில் புறப்பட்டுப் போய் மாலை வாங்கி வா” என்பதை சொல் முரணுக்கு உதாரணமாகச் சொல்லுகிறார். “காலை” என்பது பொழுதையும் “மாலை” என்பது பூவையும் குறிப்பதால் இந்த வாக்கியத்தில் இச் சொற்கள் முரண்படுகின்றன. ஆனால், பொருள் முரண்படவில்லை என்கிறார்.

அதே வாக்கியத்தை சிறிது மாற்றி “காலையில் புறப்பட்டுப் போய் சாயந்திரம் வாங்கி வா” என்று, பொருள் முரணுக்கு உதாரணமாகச் சொல்லுகிறார். “காலை” என்ற சொல்லிற்கு “மாலை” என்ற சொல்தான் முரண். ஆனால், இந்தச் சொற்றொடரில் “சாயந்திரம்” என்ற சொல், சொல் முரணாக இல்லாமல் பொருள் முரணாக உள்ளது என்று விளக்குகிறார்.

“சாயந்திரம்” என்ற சொல்லை மாற்றி “மாலையில்” என்ற சொல்லை பயன்படுத்தி “காலையில் புறப்பட்டுப் போய் மாலையில் வாங்கி வா” என்ற

வாக்கியம் சொற்பொருள் முரணுக்கு உதாரணமாகும் என்று விளக்குகிறார். “சொல்லாலும் பொருளாலும் முரண் உருவாகிறது” என்று தெளிவாக்குகிறார்.

செய்யுள் இலக்கியத்திற்கே உரியது என்று கூறப்படும் இவ்வகை முரண்களை ஒரு கோட்பாடாக “உரைநடை சார்ந்த புனைவிலயக்கித்திற்கும்” பயன்படுத்த முடியும் என்பதை மெய்ப்பிப்பதற்காக அம்பையின் “அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்” என்ற சிறுகதையை தேர்ந்தெடுத்து, அக்கதையின் முரண்களை விவரித்து, தன்னுடைய கோட்பாட்டை மெய்ப்பிப்பதிலும் வெற்றிகண்டுள்ளார். அதற்கு மேற்சென்று, அதிலுள்ள முரண்களை ஆராயாமல் பின்வாங்கியதற்கான காரணம் தெரியவில்லை. அவரால் முடியாமல் அல்ல என்பதுமட்டும் விளங்குகிறது. இந்த வாதம், உண்மையில் “வீண் விதண்டாவாதம்” அவருடனோ, அம்பையுடனோ அல்ல. “அம்மா ஒரு கொலை செய்கிறாள்” என்ற சிறுகதையை நோக்கிமட்டும்தான்.

முதலில் முரண் என்பதையும் முரணின் தன்மையையும் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். பொருள் முரணைத் தராத, சொல் முரணால் எந்தப் பயனும் இல்லை. வெறும் ஈரெதிர்ச்சொற்கள் (binary) ஒரு சொற்றொடரில் பயன்படுத்தப்படுவதால் அவை முரணை வெளிப்படுத்தும் என்று கருதிவிட முடியாது. இந்த வகையில்தான் “காலையில் புறப்பட்டுப் போய் மாலை வாங்கி வா” என்ற வாக்கியத்தில் “காலை” “மாலை” என்ற சொற்கள், சொல் முரணை வெளிப்படுத்துகின்றன என்று கூறுவது ஏற்புடையதாக இல்லை. இந்த வாக்கியம் எந்தவொரு முரணையும் வெளிப்படுத்தவில்லை. மேலும், பொருள் முரணையும், சொற்பொருள் முரணையும் தருவதாகக் கூறப்படும் மற்ற இரண்டு சொற்றொடர்களும் எந்தவித

முரண்களையும் வெளிப்படுத்தவில்லை. எளிமைப்படுத்தும் முயற்சியில் இந்த வாக்கியங்களை பெருமாள் முருகன் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார் என்றே கருதலாம். பின் முரண்தான் என்ன?

செய்யுளிலோ உரைநடையிலோ பொருள் முரண் மட்டுமே முரணாக வெளிப்பட முடியும். அவ்வாறு முரண் வெளிப்படுவதற்கான களம்தான் சொற்கள். இந்த முரண் வெளிப்பாடு இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று, படைப்பாளியின் அறிவில் உதித்து வெளிப்படுவது. இதனை முரண் எனலாம். மற்றொன்று, படைப்பாளியின் அறிவிற்கு அப்பாற்பட்டது. இதனை முரண்பாடு எனலாம். ஒரு வாசகனோ, விமர்சகனோ, அல்லது தன்னறிவு நிறைந்த வாசகனாக, விமர்சகனாக எழுத்தைப் பார்க்கத் தெரிந்த படைப்பாளியோ, மையத்தைவிட்டு விலகி “மறு”வாக நின்றால் மட்டுமே இந்த முரண்பாட்டின் வெளிப்பாட்டை உணர முடியும். இங்குதான் ஒரு வாசிப்பு ஒருவரை வாசகனாகவோ (முரணை அறியும்போது) அல்லது விமர்சகனாகவோ (முரண்பாட்டை அறியும்போது) மாற்றுகிறது. இந்த இரண்டாம் வகையைப் (முரண்பாட்டை) பற்றி பெருமாள் முருகன் குறிப்பிடத் தவறியதற்குக் காரணம், அவர் மிகச் சிறந்த படைப்பாளி. மையத்திலே மயங்கியிருப்பது ஒரு படைப்பாளியின் சங்கடங்களில் ஒன்று. ஏன் ஒரு படைப்பாளிக்கு இந்த இரண்டாம் வகை முரண், அதாவது, முரண்பாடு அடங்குவதில்லை என்பதையும் இக்கட்டுரையில் பார்ப்போம். பெருமாள் முருகன் ஒரு வாசகனாக (விமர்சகனாகயில்லாமல்) மட்டுமே படைப்பாளியின் (அம்பையின்) அறிவுக்குட்பட்ட முரணை அறிவதில் முனைந்துவிட்டார். முரண்பாட்டை தள்ளிவைத்துவிட்டார். இந்த இரண்டு வகைகளை (முரண் மற்றும் முரண்பாடு) உதாரணங்களோடு புரிந்துகொள்ள

முயற்சிப்போம். பின் அம்பையின் சிறுகதையில் எவ்வாறு இவை வெளிப்படுகின்றன என்பதை அறிந்து கொள்வோம்.

“புயலெனத் தென்றல் வெளியில் வந்தாள்.” “மெளனகுரு சத்தமிட்டுக் கொண்டே வீட்டிற்குள் நுழைந்தான்.” இந்த வாக்கியங்களில் உள்ள ஈரெதிர்ச்சொற்கள் - “புயல் / தென்றல்” “மெளனம் / சத்தம்” - முரண்களை வெளிப்படுத்தி வாசிப்பவர்களைக் கவர முயற்சிக்கின்றது. புதுமைப்பித்தனின் “தனி ஒருவனுக்கு” என்ற சிறுகதையில் முதல் வரியிலிருந்து கடைசிவரி முடிய நிறைந்து வழியும் ஒரே இலக்கிய உத்தி முரண். அவற்றில் ஒரு சில “கருட புராணத்தைப் பாராயணம் செய்த ஹிந்து தர்மத்தின் மெய்க்காப்பாளர்களான எங்களுர்ப் பெரியார்கள்,” “காலில் பலத்த காயம். முகத்தில், முதுகில் புளியம் விளார்களின் முத்தத்தினால் உண்டான இரத்தம் உறைந்த நீண்ட வரைகள்,” “சாயங்காலம் முதல் ஒற்றைப்பறை மேளம் ஒன்று சுடலைமாடனுடைய (ஊரின் காவல் தெய்வச் சிலை) கேட்காத திருச்செவிகளுக்குச் சங்கீதக் கச்சேரி நடத்தியது.” முரண்களைச் செம்மையாகவும் செழுமையாகவும் பயன்படுத்தும் மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் புதுமைப்பித்தன். ஜெயகாந்தனின் “பூ உதிரும்” என்ற சிறுகதையில் சோமநாதன் ஓய்வுபெற்ற இராணுவ வீரனான பெரியசாமிப் பிள்ளையின் மகன். இராணுவப் பணியில் சேரவேண்டும் என்ற தந்தையின் ஆசையை நிறைவேற்ற சேருகிறான். ஒருசமயம் விடுமுறைக்கு வரும்போது அவன் அமைத்த தோட்டத்தில் பூவைப் பறிக்க வரும் கௌரியை மணக்கிறான். மனைவி கர்ப்பமாக இருக்கிறாள். சோமநாதன் போரில் இறந்து போகிறான். சோமநாதன் இறந்த செய்தி அவனது குடும்பத்தை எட்டுகிறது. அவன் மனைவியை - கௌரியின் நிலையை

ஜெயகாந்தன் இவ்வாறு விவரிக்கிறார். “பூவின் மேல் ஆசைப்பட்டுப் பூப்பறிக்க வந்த கௌரி, பூவிழந்து விட்டாள்.” முரண் எவ்வளவு இதயத்திற்கு இதமாக சோகத்திலும் வெளிப்படுகிறது! வாசகனின் சோகத்தில் ஒரு புன்னகை மின்னல் கட்டாயம் மின்னிமறையும். முரணின் சக்தி அப்படி! சுகந்தி சுப்ரமணியனின் கவிதைகளில் முரண் அழகாக விரிகிறது. (பெயரின் முரண் மிக அழகு!)

எதுவானாலும் என்ன
எப்படியோ ஆகட்டும்
மெளனமாய் உன்னோடு
விஷமருந்தி
ஜீவித்திருப்போம் லட்சியங்களை
தொலைத்துவிட்டு. (ப.175)

வேறொரு கவிதையிலிருந்து,
மனிதர்களற்ற மெளனம்
இரைச்சலாகி நதியில் கரைந்தோடியது.
(ப. 176)

“விஷமருந்தி ஜீவித்திருத்தல்” “இரைச்சலாகும் மெளனம்” சற்று காத்திரமான முரணாகத் தெரிந்தாலும், வாசகர்களால் நிச்சயம் ரசிக்கப்படும். பெருமாள் முருகன் தன்னுடைய “கழிமுகம்” நாவலின் முன்னுரையில் “நான் எழுதியவை, எழுதுபவை அனைத்தும் புனைவுதான். அவற்றில் சிறிதும் உண்மை கிடையாது. அது மட்டுமல்ல, உண்மை என்றே ஒன்று கிடையாது. உண்மை போலத் தோற்றம் காட்டுபவை உண்டு” என்று எழுதுகிறார் (ப.9). இங்கே “புனைவு / உண்மை” ஈரெதிர்ச்சொற்களாக முரணை வெளிப்படுத்துகின்றன. புனைவிற்கும் உண்மைக்கும் உள்ள மயக்கத்தின் “உண்மையை” முரண்மூலம் தெளிவாக்குகிறார். உண்மை பேசுகிறார். ஆனால், பேசவில்லை என்று மறுக்கிறார். இந்த மறுத்தல் “உண்மையிலேயே” மணக்கிறது; வாசகனை ஈர்க்கிறது.

மனித மனங்கள் மொழியின் இந்த முரணில் ஈர்க்கப்பட்டு நிறுத்தப்படுகிறது. இந்தக் காரணத்திற்காக இதனைச் சிறந்த உத்தியாகப் படைப்பாளிகள் பயன்படுத்துகிறார்கள். சிலருக்கு சிக்கலான உணர்வுகளை மிகச் சரியாக வெளிப்படுத்த, உருவகப்படுத்த, இந்த முரண் தேவைப்படுகிறது. அவ்வகையில் தான் முரண்களை படைப்பாளிகளின் உள்ளம் எளிதாக ஏற்றுக்கொண்டு சரியாகப் பயன்படுத்துகிறது. உண்மையில் இந்த வகை முரண்களை ஒரு வாசகனாக உணர்ந்து, ரசிப்பது என்பது பெரிய விஷயமல்ல. ஒரு வாசகன் சற்று விழிப்புடன் இருந்தால் போதும். இலக்கியத்தின் இந்த “முரண்” பக்கத்தை நன்றாக ரசிக்கலாம். ஆனால், இலக்கியத்திற்கு மற்றொரு பக்கம் உண்டு. தன்னைப் படைப்பவரையே விழுங்கும் சக்தி. அதற்கு அது பயன்படுத்தும் உத்தி, அந்தப் படைப்பாளியின் எழுத்துக்கள். அவற்றை வைத்தே அவர்களைத் தவம்சம் செய்துவிடும்! ஒவ்வொரு எழுத்தாளரும் இதற்குள் அடங்குவர். இதை மீற அவர் என்ன முயற்சி செய்தாலும், தவிர்க்க முடியாது. தப்பிக்க முடியாது. காரணங்கள் இரண்டு. ஒன்று அவர் பயன்படுத்தும் எழுத்து, சொற்கள், மொழி. இரண்டாவது, அவர் மையத்திலிருந்து தான் படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்த முடியும். ஆகையால் “மறு”வின் பார்வை, நோக்கு அவருக்குக் கிட்ட வாய்ப்பில்லை. விளைவு, தாம் எதைச் சொல்ல வந்தோமோ அதற்கு மாறான பொருளை தந்துவிடும் அளவிற்கு, அவரின் மொழியே அவரை, சிக்கலுக்குள் ஆழ்த்திவிடும். ஓர் ஆறுதல், இந்த வகைச் சிக்கலில் அகப்படும் படைப்பாளிகளை வெகுசிலரே உணரமுடியும்; அறிய முடியும். காரணம், கூடியவரை படைப்பாளியின் பக்கம் நின்று வாசிக்கும் வாசகர்கள் அதிகம். அல்லது, படைப்பாளிகள், அவர்கள்

பக்கம் நின்று வாசிக்க வாசகர்களைத் தயார்ப்படுத்தி விடுகிறார்கள். சிலநேரங்களில் வாசகர்களுக்குத் தெரியாமலே! இதுவும் ஓர் உத்திதான். அப்படிப்பட்ட ஒரு சிக்கலில் அகப்பட்டிருப்பவர்தான் “அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்” என்ற சிறுகதையின் படைப்பாளி, அம்பை.

இச்சிறுகதையில் “முரண்பாடு” எவ்வாறு வெளிப்படுகிறது என்பதை பார்ப்போம். சிறுகதைதான். இருந்தாலும், ஒன்பதாண்டு காலத்தை எந்தச் சிரமமுமின்றி படாத்திவிடுகிறது. இக்கதையில் ஒரு பதின்மூன்று வயது பெண், தன் அம்மா ஒரு கொலை செய்கிறாள் என்று உணர்வைப் பெறுவது போல் புனையப்பட்டுள்ளது. அம்மா ஒரு சிருஷ்டி கர்த்தா. காக்கும் காளி. மகா காளி. பத்ர காளி. அக்கினியின் பெண். தேவஸ்வரூபம் கொண்டவள். இவ்வாறெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்த மகளுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருக்கிறது. தன் அம்மா அவளை அரவணைக்கவில்லை. அவளின் நுண்ணுணர்வுகளை மதிக்கவில்லை. பயத்தைப் பக்குவமாகப் போக்கவில்லை. தெய்வநிலையிலிருந்து மனிதநிலைக்கு சட்டென்று மாறிவிடுகிறாள். அம்மாவைப் பற்றிய மகளின் உயர்ந்த உணர்வுகள் அனைத்தும் அவளை விட்டு விலகிப் போகச் செய்துவிடுகிறாள். மகளின் மனதில் இருந்து அந்தத் தெய்வ அம்மா இப்பொழுது இல்லை. அவ்வாறு ஆனதற்குக் காரணம் அவளின் அம்மாதான். ஆகையால் தான் “அம்மா ஒரு கொலை செய்கிறாள்” என்று இச்சிறுகதை தலைப்பைத் தாங்குகிறது. இந்தக் கருத்தை, இன்னும் தெளிவாக, பெருமாள்முருகன் சொல் முரண், பொருள் முரண், சொற்பொருள் முரண் என்று விவரித்துள்ளார்.

மகள் தன் மனதில் தன் அம்மாவை

தெய்வமாக உருவகப்படுத்துகிறாள். அவளே அந்த உருவகத்தை அழித்துவிடுகிறாள். காரணம், அவள் எதிர்பார்த்ததுபோல் அவள் அம்மா அவளுடைய உணர்வுகளைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்று வருந்துகிறாள். இந்த வருத்தம்தான் அவளை தன்மனதிலிருந்த அம்மாவின் தெய்வீக உருவத்தைச் சிதைத்துப் பொசுக்கிவிடுகிறது. இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இங்கு என்ன நிகழ்கிறது என்றால், மகள்தான் ஒரு கொலை செய்கிறாள். தான் எழுப்பிய ஒரு பிம்பத்தைத் தானே அழிக்கிறாள். எனவே, இச்சிறுகதையின் தலைப்பு “அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்” என்பதைவிட “மகள் ஒரு கொலை செய்தாள்” என்றிருந்தால் மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும். படைப்பாளி, மகள் பக்கம் நின்று வாதிட முயலுகிறார். மகளின் நிலையிலிருந்து அனைத்தையும் ஆராய்வதாய் நினைக்கிறார். ஆனால், அது நிறைவேற முடியாத வெறும் கனவாகிப் போகிறது... உண்மையில், படைப்பாளி, உலக அனுபவங்கள் நிறைந்த ஓர் அம்மாவாக, அம்மா பக்கம் நிற்கிறார். “கூண்டிலிருக்கும் கைதி நீதிபதியின் வாயைப் பார்ப்பது போல் அம்மாவின் சொல் ஒன்றுக்காக மட்டுமே மனம் எதிர்பார்க்கிறது” என்ற மனவோட்டம் பதின்மூன்று வயது மகளின் எண்ணத்திற்குப் பொருந்த வாய்ப்பில்லை. படைப்பாளியின் முதிர்ந்த உலக அனுபவத்தில்தான் பொருத்த முடியும். சுருக்கமாக, அம்மாவாகவே எழுதியுள்ளார். படைப்பாளி நினைத்தது ஒன்று. நடந்தது ஒன்று. அம்மாவை ஒரு கொலைகாரியாகச் சித்திரிக்க நினைத்தார். விளைவு, மகளை கொலைகாரியாகச் சித்திரித்து விட்டார். மகள் பக்கம் நினைத்தார். அம்மா பக்கம் சாய்ந்துவிட்டார். உண்மையிலேயே மகள் பக்கம் நிற்க நினைத்திருந்தால், கதைக்குத் தேவைப்படாத அம்மாவின் வெளியூர்ப்

பயணத்தைத் தவிர்த்திருப்பார். பயணத்தின் நோக்கம் கதையில் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஊரிலிருந்து வரும் அம்மாவின் பயம் மிகத் தெளிவாக “பொண்ணு கறுப்பாம். வேண்டாம்னுட்டான் கடங்காரன்” என்ற வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அப்பாவும் “நமக்கும் ஒரு கறுப்புப் பொண்ணு உண்டு” என்று மகளை நினைவுபடுத்தி, அம்மாவின் பயத்தை இன்னும் அதிகப்படுத்துவதாகவே காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மகளின் தற்காலிக வேதனையைவிட மகளின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய அம்மாவின் பயத்தை படைப்பாளி சிறப்பாக வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறார். அம்பை அம்மா கட்சிதான்.

மேலும், அம்மா கொலைகாரியில்லை. அவள் என்றுமே ஒரு சிருஷ்டிப்பவள்தான். மகள் பருவமடைகிறாள். ஒரு நிலையிலிருந்து வேறொரு நிலைக்கு நகர்வதாக உணருகிறாள்; உணர்த்தப்படுகிறாள். அந்த மகள், பெண் என்ற நிலையை உணர அவள் அம்மா உதவுகிறாள். கொஞ்சம் கடுமையாக. மகள் பார்க்கும் இரக்கமில்லா அம்மா அங்கு இல்லை. தான் சென்ற காரியத்தின் விளைவு தன் மகளுக்கும் நேருமோ என்று மனதில் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத் தவறவில்லை. அம்மாவின் தங்கை மகள் கறுப்பாக இருப்பதால் மாப்பிள்ளை நிராகரிக்கின்றான். தன் மகளுக்கும் இதுபோன்ற நிலை வந்தால் என்ன செய்வது என்று அம்மாவிற் குரிய உணர்வோடு நெஞ்சமெல்லாம் கண்ணீரைத் தேக்கி, பெண்களின் நிலையை, பாவப்பட்ட ஒன்றாக நினைத்து அடிவயிறு கலங்கித்தான் வீட்டிற்குள் நுழைகிறாள்.

“மறுநாள் காலை அம்மா வருகிறாள். டாக்ஸியின் கதவைத் திறந்து கரும்பச்சைப் பட்டுபுடவை கசங்கியிருக்க, அம்மா வீட்டிற்குள் வருகிறாள்.

“என்ன ஆச்சு?” என்கிறார் அப்பா.

“பொண்ணு கறுப்பாம் .
வேண்டாம்னுட்டான் கடங்காரன்”

“உன் தங்கை என்ன சொல்றா”

“வருத்தப்படறா பாவம்”

“நமக்கும் ஒரு கறுப்புப் பொண்ணு
உண்டு”

அம்பை, அம்மாவிடமிருந்து விடுபட முடியவில்லை என்பதுதான் உண்மை. சுகந்தி சுப்ரமணியன் அவர்களின் கவிதைக் தொகுப்பின் “டைரி குறிப்புகள்” என்ற பகுதியிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட இந்தக் குறிப்போடு இந்த வீண் விதண்டாவாதம் முடிந்தால் சரியாக இருக்கும்.

“அம்மா நான் எப்போ உங்க மாதிரி ஆவேன்னு” அம்பை கிட்ட கேட்டேன். அவங்க “இன்னும் பத்து வருஷத்திலே நீ அம்பையா ஆயிருவீங்கன்னாங்க” என்னவோ கோவத்தில் சொன்ன மாதிரி இருந்துச்சு. “எனக்கு இட்லி வாங்கிட்டு வந்து ஆட்டி உட்டாங்க” (ப. 305).

பொறுங்கள்... முடிந்துவிடவில்லை...
இனிதான் முரண்பாடே!

பெருமாள் முருகன் எளிய விளக்கங்களோடு, முரண்களின் வகைகளைக் கூறி, எவ்வாறு மூன்றுவகை முரண்கள் (சொல், பொருள், சொற்பொருள்) அம்பையின் “அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்” என்ற சிறுகதையில் விரிந்திருக்கிறது என்று அடுக்கடுக்காக வகைப்படுத்தி அருமையாக விளக்குகிறார். ஆனால், வாசுதேவன் அருணாசலம் (இப்படியொரு முரண்நிறைந்த பெயரை உலகில் எவரும் கேள்விப்பட்டிருக்க முடியாது) தன்னுடைய கட்டுரையில் பெருமாள் முருகன் பார்க்கத் தவறிய முரண்கள் அந்தச் சிறுகதையில் உள்ளன என்று ஆணித்தரமாகக் கூறுகிறார். முரண் வகைகளை மறுக்கிறார். வகைப்படுத்த முடியாது என்பதுபோல் முடிவுசெய்கிறார். பிரித்து, வகைப்படுத்தி, அறியத் தெரியாது போலும். முரணின் தன்மையை

விளக்குவதாகக் கூறி மிகச் சொற்ப எண்களில் உதாரணங்களை நவீன இலக்கியத்திலிருந்து எடுத்துரைத்து சரியான விளக்கங்களைத் தராமல் விலகுகிறார். இலக்கியத்திற்கு மறுபக்கம் உண்டு என்று சினிமா பாணியில் பயமுறுத்துகிறார். அது எழுத்தாளர்களை விழுங்கிவிடும் என்கிறார். எழுத்துக்களே, அவர்களைப் படைத்த படைப்பாளிகளை சிக்கலில் சிக்கவைத்துவிடும் என்கிறார். எத்தனை எழுத்தாளர்கள் அவ்வாறு சிக்கிக்கிடக்கிறார்கள் என்பது அவருக்கு மட்டும்தான் தெரியும் போலும். மேலைநாட்டு தெரிதாவின் மொழித் தத்துவச் சரக்கை அரைகுறையாகப் புரிந்துகொண்டு இறக்குமதி செய்திருக்கிறார். பின் நவீனத்துத்துவப் பேருந்தை தன்னாலேயே தொற்றி ஏறி பயணிக்க முடியவில்லை என்று இலக்கியத்தின் தன்மையை, இலக்கிய உருவாக்கவியலின் கோட்பாடுகளை நன்கு அறிந்த சுந்தர ராமசாமி தெரிவித்திருக்கும் நிலையில், இதுவரை யாருமே கண்டு சொல்லாத ஒன்றைத் தருவதாக வாசுதேவன் அருணாசலம் கதைக்கிறார். பாவம். சரி, கதைக்கு வருவோம்.

அம்பையின் “அம்மா ஒரு கொலை செய்கிறாள்” என்ற கதையில் அம்பையே, அதாவது படைப்பாளியே, (படைப்பாளி அனைத்தையும் அறிந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை) அறிந்திடாத ஒரு முரண் இருக்கிறது என்கிறார். அம்மா ஒரு கொலை செய்யவில்லை. மகள்தான் ஒரு கொலை செய்கிறாள் என்று வாதிடுகிறார். அம்பை அம்மாவாக அம்மா பக்கம் நிற்கிறார் என்கிறார். மகளை அவளின் பெண்மையை உணர வைத்தது அம்மாதான் என்றும் அம்மா ஒரு சிருஷ்டிப்பவள்தான் என்றும் அடித்துக் கூறுகிறார். சம்பந்தமே இல்லாமல் “கூண்டிலிருக்கும் கைதி நீதிபதியின் வாயைப் பார்ப்பது போல் அம்மாவின் சொல் ஒன்றுக்காக மட்டுமே மனம் எதிர்பார்க்கிறது” என்ற மகளின்

மனவோட்டத்தைக் குறிப்பிட்டு அம்பை அம்மாவாகவே கதை சொல்லுகிறார் என்று வலிய ஒரு கட்டுக்கதை போடுகிறார்.. கதையின் கதைசொல்லியாக இருக்கும் மகள் என்பதை அவர் மறந்துவிட்டார் என்று குளுரைக்கிறார். மகள் தன் மனதிலிருந்து அம்மாவின் தெய்வீகப் பிம்பத்தினை மகளை அழிப்பதால் “மகள் ஒரு கொலை செய்தாள்” என்ற தலைப்புதான் சரி என்று வாதிடுகிறார்.

வாசுதேவன் அருணாசலம் சொல்லும் அதே முரண்பாடு அவர் எழுத்தில் இல்லாமல் போகுமா? அவருடைய கட்டுரையிலுள்ள “முரண்பாடு” என்ன என்று பார்ப்போம். மகள் தன் தாயின் தெய்வீகப் பிம்பத்தை மனதிலே தேக்கி வைத்திருக்கிறாள். அந்தப் பிம்பத்தை மகள் எப்போது சிதைக்கிறார் என்று பார்த்தால், “உனக்கு இந்த இழவுக்கு என்னடி அவசரம்? இதுவேற இனிமே ஒரு பாரம்” என்று “சுளீரென்று” அம்மா கேட்கும் கேள்வியில்தான். ஆக, அந்தத் தெய்வீகப் பிம்பம் மனதிலிருந்து மறையும் விளைவு கேள்வி வீசப்பட்ட உந்துதலினால்தான் என்பதால், படைப்பாளி அதை அம்மா செய்த கொலையாகச் சொல்லுகிறார். இந்தக் கதையின் அழகே அதன் முரணில்தான் உள்ளது என்பதை உணர்ந்து பெருமாள் முருகன் விளக்குகிறார். வாசுதேவன் அருணாசலம் கூறுவதுபோல் இந்தக் கதைக்கு “மகள் ஒரு கொலை செய்தாள்” என்று தலைப்பிட்டால் இந்த அழகான முரண் முறிந்துவிடும். மேலும் உந்துதல் - விளைவு என்ற உறவை, சரியாகச் சொல்ல முடியாது போகும். பழி ஒரு பக்கம் இருக்க, பாவம் ஒரு பக்கம் போகும். சிறுகதையை நோக்கியே தன்னுடைய வாதம் இருக்கும் என்கிறார். முரண்பட்டு கதையின் ஆசிரியரையும், கதையின் ஆய்வாளரையும் சாடாமலில்லை. மேலும், வாசுதேவன் அருணாசலத்திற்கு

ஒரு வேண்டுகோள் என்னவென்றால், ஒரு துப்பறிவாளனைப்போல் இலக்கியங்களை ஆராய்ந்து விபரீதமான விளைவுகளை எதிர்கொள்ளக்கூடாது. இறுதியாக, இந்தக் கதையில் யார் கொலையாளி என்பதைக் கண்டறிகிறாரோ இல்லையோ, இந்தக் கதையின் அழகான முரணை அருமையாகக் கொலை செய்தவராகிறார் வாசுதேவன் அருணாசலம். சுருக்கமாக, ஒரு கொலையாளி ஒரு கொலையாளியைத் தேடுகிறார். இதுவே அவருடைய கட்டுரையின் உச்சகட்ட “முரண்பாடு.”

பயன்பட்ட நூல்கள் மற்றும் இணையதளங்கள்

- ‘அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்.’ அம்பை. <https://azhijasudargal.wordpress.com> (5 மே 2010).
- “அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்”: மூவகை முரண்கள்,” பெருமாள் முருகன். அம்பை: ஆக்கங்களும் விமர்சனங்களும், சொல்வனம் சிறப்பிதழ்கள் (புத்தகம் 2)
- ‘கழிமுகம்,’ பெருமாள் முருகன். காலச் சுவடு பதிப்பகம்
- ‘சுந்தி சுப்ரமணியன் படைப்புகள்,’ சுப்ரபாரதி மணியன் (தொகுப்பாசிரியர்). டிஸ்கவரி புக் பேலஸ்.
- ‘தனி மனிதனுக்கு,’ புதுமைப்பித்தன். ஆண்மை. ஆழிசி இ-புக்ஸ்.
- ‘நானும் என் எழுத்தும்,’ சுந்தர ராமசாமி. காலச் சுவடு பதிப்பகம்.
- ‘பூ உதிரும்,’ ஜெயகாந்தன். ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள் தொகுப்பு - 1, புராஜெக்ட் மதுரை.
- <http://www.projectmadurai.org>.